

DRAGULJI DELTORE
PLANINA UŽASA

Emili Roda

Preveo
Nenad Dropulić
■ Laguna ■

Naslov originala

Emily Rodda

DELTORA QUEST series 1 – 8 titles

BOOK #5: DREAD MOUNTAIN

Copyright © Text and Graphics copyright © Emily Rodda, 2000

Graphics by Kate Rowe

Cover illustrations copyright © Scholastic Australia, 2000

Cover illustrations by Marc McBride

First published by Scholastic Australia Pty Limited in 2000.

This edition published under licence from Scholastic Australia Pty Limited

Translation Copyright © 2007 za srpsko izdanje, LAGUNA

DRAGULJI DELTORE

- 1 – ŠUME TIŠINE
- 2 – JEZERO SUZA
- 3 – GRAD PACOVA
- 4 – PODMUKLI PESAK
- 5 – PLANINA UŽASA
- 6 – LAVIRINT ZVERI
- 7 – DOLINA IZGUBLJENIH
- 8 – POVRATAK U DEL

Zemlja Senke

Planina užasa

Jezero suza

Lavirint zveri

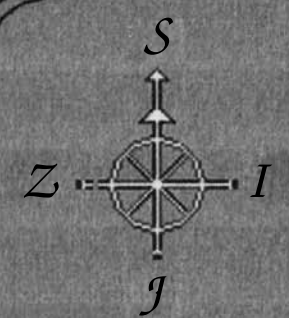
Podmukli pesak

Grad pacova

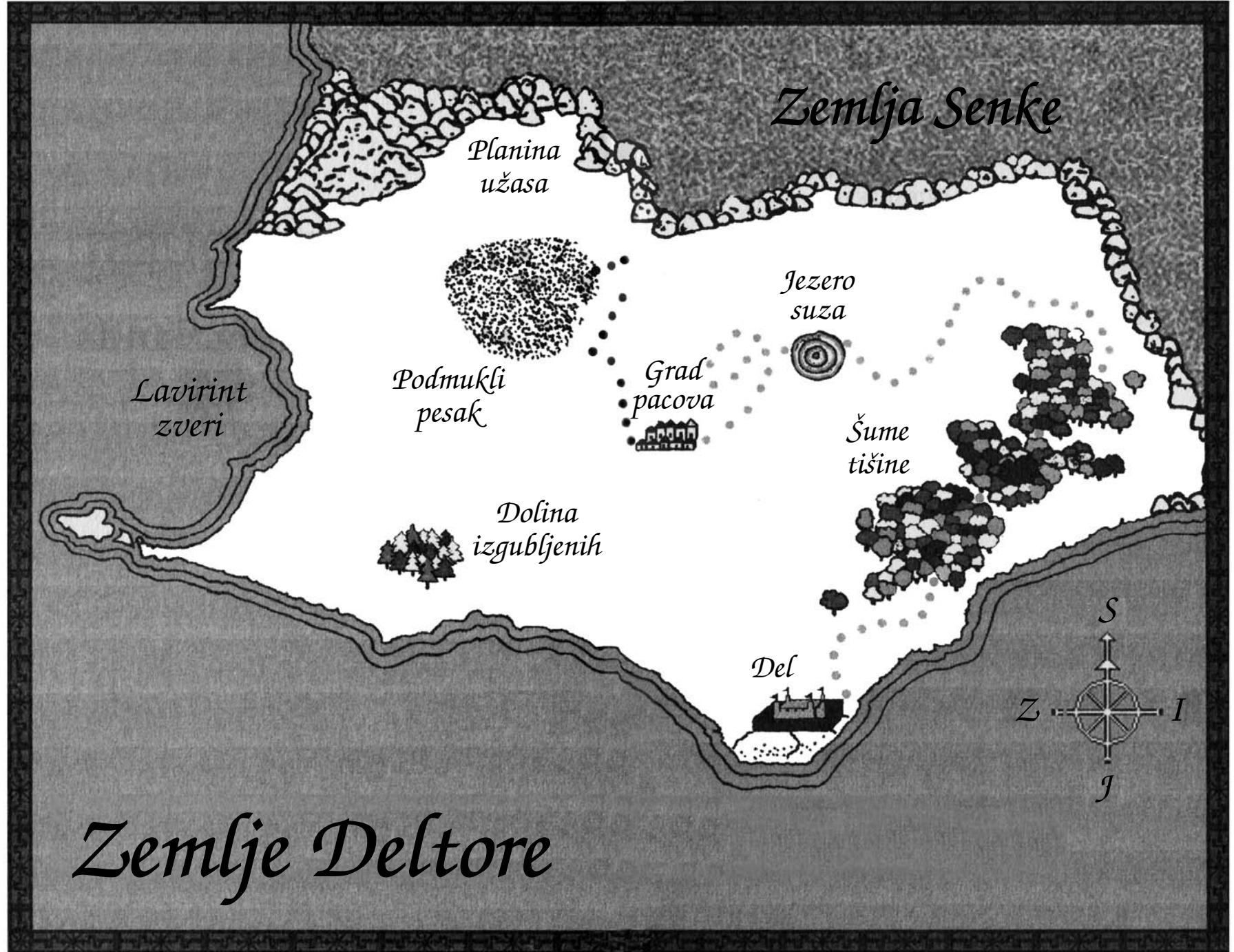
Šume tišine

Dolina izgubljenih

Del

Zemlje Deltore

Priča do sada...

Šesnaestogodišnji Lif, ispunjavajući zavet koji je njegov otac dao pre njegovog rođenja, kreće u veliku potragu za sedam dragih kamenova čarobnog Pojasa Deltore. Dragulji – ametist, topaz, dijamant, rubin, opal, lapis lazuli i smaragd – ukradeni su kako bi se otvorio put napadu zlog Gospodara Senke na kraljevstvo. Sada leže skriveni, razasuti po čitavom kraljevstvu, na mračnim i strašnim mestima. Tek kada budu vraćeni na Pojas, biće moguće pronaći naslednika prestola Deltore i okončati opaku vladavinu Gospodara Senke.

Lifovi saputnici su Barda, nekadašnji dvorski stražar, i Jasmin, divlja devojčica bez oca i majke, Lifova vršnjakinja, koju su sreli u jezivim Šumama tišine.

Na svom putovanju družina je otkrila tajni pokret otpora koji predvodi Usud, tajanstveni čovek s ožiljkom na licu. On ih je spasao kad su ih zarobili surovi Sivi stražari Gospodara Senke.

Do sada su pronašli četiri dragulja. Topaz zlatne boje, simbol odanosti, ima moć da dovodi žive u dodir sa svetom duhova i da razbistri i izoštri um. Rubin, simbol sreće, pobledi u blizini opasnosti, tera zle duhove i leči otrov. Opal, kamen nade, omogućuje da se vide slike iz budućnosti. Lapis lazuli, nebeski kamen, moćna je amajlija.

Da bi pronašla peti kamen, družina mora da ode gotovo na samu granicu Zemlje Senke. Na zloglasnu Planinu užasa.

A sada čitajte dalje...

1 – Utočište

Dan je bio lep, vedar i hladnjikav, savršen za pešačenje, ali ništa nije prijatno ako ste žedni, gladni i uplašeni. Lif se vukao napred, oborene glave, bolnih udova, jedva svestan Barde i Jasmin, koji su išli pored njega.

Boce za vodu bile su im gotovo prazne. Otkako su napustili Podmukli pesak, drugovi su pili svega nekoliko gutljaja dnevno. Ravna smeđa zemlja pružala se unedogled, bez ikakvog znaka reke ili potoka, a nebo, sada preliveno narandžastom bojom zalazećeg sunca, bilo je beskrajno i bez oblačka.

Lif je hodao pognute glave kako ne bi gledao neravni horizont. Planina užasa još je bila daleko. Stići će do nje tek za nekoliko sedmica – ako pre toga ne pomremo od žeđi, pomisli Lif turobno – ali sama pomisao na nju ispunjavala ga je strahom. Svest da se sa svakim korakom bliže granici Zemlje Senke bila je još strašnija.

Lif je išao oborenih ramena i s čuđenjem mislio o dečaku koji je napustio Del uzbuđen zbog pustolovina koje ga očekuju. Taj dečak činio mu se sada neverovatno mladim. A to vreme pradavnim.

Pa ipak, to nije bilo tako davno, pre svega nekoliko meseci, a za to vreme postignuto je mnogo.

Četiri dragulja sada su sijala na Pojasu Deltore skrivenom pod Lifovom košuljom. Treba pronaći još samo tri. Lif je znao da bi trebalo da bude radostan, vedar i ponosan, kao Jasmin. Umesto toga, borio se sa sopstvenom turobnošću i očajanjem.

Jer, kad razmisli, činilo mu se pravim čudom što su uopšte pronašli ove dragulje. Pravo je čudo što su on i njegovi saputnici preživeli užase na koje su naišli. Koliko će ih još pratiti tako dobra sreća? Lifu srce klonu pri pomisli na ono što je pred njima.

Do sada nisu privukli pažnju Gospodara Senke, ali tome će svakako doći kraj. Usud, čovek s ožiljkom, vođa pokreta otpora, rekao je da se o njima priča. A ako je Usud čuo govorkanja, svakako ih je čuo i Gospodar Senke. Pa ipak Lif, Barda i Jasmin hodaju po zemlji, ispod otvorenog neba po kom kruži Kri. Kakve veze ima što im niko ne zna imena? Dovoljan je opis.

Lif nervozno poskoči i gotovo se saplete kad mu je crni obris proleteo pored glave. Ali, to je samo Kri sletao Jasmin na ruku. Gavran graknu. Fili proturi čupavu glavu iz Jasmine jakne i uzbuđeno začereta.

„Kri kaže da je pred nama voda“, povika Jasmin. „Malo jezero – možda izvor, jer nije video potok koji ga napaja. Nalazi se u šumarku nedaleko od puta.“

Na vest o vodi svi ubrzaše korake. Uskoro je Kri ponovo poleteo i poveo ih s puta. Obilazeći grmove i stene, pratili su ga sve dok najzad nisu ušli u šumarak bledog drveća čudnog oblika.

U sredini šumarka bilo je jezerce okruženo belim kamenjem. Željno su potrčali ka vodi. Onda su videli da je na jedan kamen pričvršćena potamnela mesingana tabla s urezanim rečima – jedva su ih pročitali na slabom svetlu.

IZVOR SNOVA

PIJ, DOBRI PUTNIČE
I DOBRO DOŠAO.

NEKA SE ZLONAMERNI ČUVAJU.

Drugovi zastadoše. Izvor je bio čist i primamljiv. Bili su veoma žedni. Ali reči na tabli uplašile su ih. Da li je bezbedno piti tu vodu?

„Jasmin, šta kažu stabla?“, promrmlja Barda. On je nekada sumnjao u Jasmininu sposobnost da razgovara s rastinjem, ali to je bilo davno.

Ona se namršti. „Ne kažu ništa“, reče osvrćući se naokolo. „Potpuno su nema. Ne razumem.“

Lif zadrhta. Drveće je bilo puno zelenog lišća. Pod nogama im je bila gusta meka trava. Šumarak je ličio na raj, pa ipak se osećalo nešto neobično. Prešao je jezikom preko suvih usana. „Možda bi bilo bolje da ne pijemo s ovog izvora“, reče oklevajući. „Možda je začaran – ili otrovan.“

„Mi nismo zlonamerni“, pobuni se Barda. „Za nas je voda svakako bezbedna.“

Ali ostao je na mestu i nije prišao izvoru.

Fili nestrpljivo začereta na Jasmininom ramenu.

„Svi smo žedni, Fili“, promrmlja Jasmin. „Ali moramo da sačekamo. Nismo sigurni da – Fili! Nemoj!“

Stvorenjce je skočilo na tlo i pritrčalo izvoru ne obazirući se na Jasmine povike. Trenutak kasnije zagnjurio je glavu u kristalno čistu vodu i stao žedno da pije.

„Fili!“, povika Jasmin očajno.

Ali Fili je prvi put nije poslušao. Izgubio se u zadovoljstvu gašenja velike žeđi.

I nije se razboleo. Nije pao.

Zatim do vode dolete Kri. I on je pio, umačući kljun i zabacujući glavu. Ni na njemu se nije videlo nikakvo rđavo dejstvo. Posle toga Lif, Barda i Jasmin nisu više mogli da se uzdržavaju, nego su i sami potrčali ka izvoru.

Voda je bila hladna i prijatna. Lif nikada nije okusio nešto tako lepo. I kod kuće, u Delu, voda je bila isto ovako hladna, ali se uvek osećala na metalnu pumpu.

Kad su se najzad napili do mile volje, napunili su i boce do vrha, za slučaj da tokom noći moraju brzo da beže. Šumarak je delovao bezbedno, ali oni su već naučili da nije mudro verovati izgledu.

Seli su na travu i jeli dok je mesec izgrevaio i zvezde se pojavljivale na nebu iznad njih. Bilo je hladno, ali odlučili su da ne pale vatru. Čak i mali plamen postao bi svetionik koji označava njihovo prisustvo. Bezbednosti radi uvukli su se duboko ispod zaklona od stabala pre nego što su odmotali ćebad. Možda još neko zna za ovaj izvor i dolazi noću da pije.

„Kako smo postali oprezni“, zevnu Jasmin umotavajući se u ćebe. „Sećam se vremena kad smo bili mnogo smeliji.“

„Sada je drugačije“, promrmlja Lif. „Sada nas traže.“ Stresao se.

Barda ga pogleda iskosa, pa okrenu glavu da prikrije brigu u očima. „Spavaćemo na smenu. Ja ću stražariti prvi“, reče.

Kri graknu.

„I ti treba da odspavaš, Kri“, osmehnu se Jasmin. „Veoma si umoran. Ne možeš da nas čuvaš čitave noći. Ti, Fili i ja stražarićemo zajedno kad nas Barda probudi.“

Okrenula se i sklopila oči, s rukom na mekom Filijevom krznu. Lif je dremljivo gledao Krija kako leprša do grane

iznad njene glave; zatim se, kao da se predomislio, okrenuo i sleteo natrag na travu. Doskakutao je do Jasmin i smestio se, uvukavši glavu pod krilo.

Lif oseti laki ubod straha. „Barda“, pozvao je, „pogledaj Krija.“

Barda je sedeo zgrbljen pod ćebetom kojim se ogrnuo da se zagreje; promeškoltio se i okrenuo.

„Zašto Kri spava na tlu umesto da čučne na granu?“, šapnu Lif.

„Možda mu se ovo drveće ne dopada“, odvrati Barda šapatom. „Jasmin je rekla da ne govori. A svakako je neobično. Jesi li primetio da su sva stabla potpuno jednaka?“

Lif pogleda oko sebe i shvati da je Barda u pravu. To je bio jedan od razloga što drveće deluje tako čudno. Svako je imalo potpuno isto, pravo i glatko deblo, iste grane okrenute ka nebu, istu gustu krošnju bledeg lišća. Naježio se.

„Life, prestani da brineš, molim te!“, zareža Barda posle trenutak-dva. „Šta god da muči Krija, nije ga sprečilo da zaspi. Predlažem ti da pođeš za njegovim primerom. Biće ti žao ako ne odspavaš. I na tebe će uskoro doći red da stražariš.“

Lif se polako bolje umota u ćebe i leže. Minut-dva zurio je u nebo posuto zvezdama uokvireno bledim lišćem čudnog drveća. Ni dašak vetra nije micao zelenilo. Nijedna buba nije se oglasila. Nije se čulo baš ništa osim tihog Jasmininog disanja.

Kapci su mu otežali. Uskoro više nije mogao da drži oči otvorene, a nije ni pokušavao. Ako se Kri ne plaši da zaspi, ne plašim se ni ja, mislio je. Na kraju krajeva, šta može da nam se desi kad je Barda na straži?

Trenutak kasnije zaspao je. Zato nije video kako Bardi glava pada na grudi, nije čuo njegovo tiho hrkanje.

I nije osetio nečujne korake stanovnika šumarka kad su prišli Izvoru snova.